

Begrundelse

Det er meget ofte, at en borgmester bruger refusionsargumentet for at igangsætte et projekt. Hvis kommunen ikke selv har råd til et nyt projekt, så kan man jo altid hente f.eks. 50 pct. hos staten for at få projektet til at hænge sammen. Dette forhold har »opdraget« kommunale embedsmænd og politikere til at udøve udpræget kassetænkning, når de skal sammensætte økonomien bag et nyt projekt. Da skatteyderne kun har ét rum i deres tegnebog, er det jo underordnet, om pengene til et projekt kommer fra den kommunale kasse eller fra statens kasse.

Den igangværende forhandling med kommunerne vil være en passende lejlighed til at få alle muligheder for kassetænkning fjernet.

Svar (4/6 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der er ingen aktuelle overvejelser om at afskaffe de større refusionsordninger.

De statslige refusionsordninger findes i dag primært på de områder, hvor der er tale om lovbundne overførsler. Det er således ikke vurderingen, at refusionen på disse områder giver anledning til uøkonomisk adfærd eller som nævnt i spørgsmålet »en udpræget kassetænkning«.

Herudover må der også tages højde for, at en afskaffelse af de statslige refusionsordninger på flere lovbundne områder let kan føre til øgede skævheder mellem landets kommuner. Eksempelvis er der en betydelig variation i de kommunale udgifter til kontanthjælp, udgifter til flygtninge og udgifter til boligstøtte.

Regeringen er naturligvis opmærksom på, at forskellige refusionsordninger og øvrige tilskudsordninger må tilrettelægges således, at tilskuddene ikke fremmer en uøkonomisk prioritering.

Dette hensyn har i øvrigt også været baggrunden for den gradvise afvikling af de statslige refusioner, som er pågået siden begyndelsen af 1970'erne.

Ved refusionsomlægningerne i 1970'erne bortfaldt statsrefusionen af bl.a. lærerlønninger, sygehuse og sygesikring, vejområdet og udgifter til gymnasieskoler.

Ved refusionsomlægningerne i 1984 og 1987 bortfaldt henholdsvis refusionen på biblioteksområdet og refusionen på ældreomsorgs- og

børnepasningsområdet m.m., hvor der på de fleste områder hidtil havde været 50 pct. refusion.

Endelig blev refusionsloven for førtidspension i 1992 nedsat til 50 pct. for nytilkendte førtidspensioner for pensionister under 60 år.

De statslige refusionsområder findes i dag stort set kun på områder, hvor der er tale om »lovbundne overførsler«, og på områder, hvor det kommunale udgiftsbehov er meget forskelligt, f.eks. udgifter til flygtninge. Endelig har refusionsordninger på enkelte områder været anvendt som styringsredskab i forhold til den kommunale prioritering – eksempelvis var der i 1994 og 1995 en midlertidig refusion (med visse grænser) for den kommunale serviceudvidelse på børnepasnings- og ældreområdet.

Som det fremgår af tabel 1-2 (ikke optrykt her), er der i dag stort set kun refusionsordninger på det primærkommunale område, og refusionen af de lovbundne overførsler til kontanthjælp, førtidspension og boligstøtte tegner sig for langt hovedparten af den statslige refusion.

Spm. nr. S 2369

Til finansministeren (22/5 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, i hvilket omfang erfaringer fra velfærdsrevolutionen i New Zealand indgår i regeringens fremtidsplaner?«

Begrundelse

Regeringen har med sine to økonomiske ministre besøgt New Zealand og ved selvsyn stiftet bekendtskab med den imponerende velfærdsrevolution, der er gennemført i New Zealand.

Da vi i Danmark har en række problemer med statens økonomi, der kan sammenlignes med de problemer, New Zealand havde, vil det være logisk at bruge de gode erfaringer, man har gjort sig i New Zealand, til bedring af statens økonomi i Danmark og ikke mindst gennemførelse af en halvering af skattetrykket.